

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XVII. ÉVF. 1916. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. 1

IRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda, Budapest IX., Üllői-ut 77.

Egy darab ára háborús fémből	0.90 korona.
« « « oxidált kivitelben	2.80 «

Kis örökimádás címen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű szentség-látogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitűnő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX. Boltzmannngasse 14).

ÖRÖKIADÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Horváth Rezső*: Aratás. — *Blaskó Mária*: Templomesendben. — *Dr. W. P.*: Tíz kérdés. — *Homor Imre*: Salve Regina. — *Pázmándi*: Akik Őbenne hisznek. — *Nagyfalusy Lajos S. J.*: Szűz Sion zengd. — *Horváth Rezső*: A tizedik csapás. — *Kozelku Jenő*: Quo vadis? — *Szentmihályi József*: Királyi művészet. — *X. Y.*: Hozzászólás a sajtókérdéshez. — *Antal Margit*: A beteg. — *Irodalom*: *Szikla Szilárd dr.*: *Pehm József*: Az édesanya a vallás, társadalmi kérdés és költészet tükrében. — *Oltáregyleti élet*. — *Kimutatás*.

Aratás

Járom a határt és amint mélézva, álmatagon járok a buzatáblák közt, mintha nem is a magyar rónákon, hanem a Genezáreth partjain járnék. A bronzarcú aratók galileai halászoknak tetszenek, a sárga kalásztenger a Genezáreth szöke hullámainak, a hosszú szekerek halászbárkáknak, a fényes kaszák suhogó evezőlapátoknak, a kévekőtelek hálóknak, melyekről azt mondja az evangélium (Luc. 5.), hogy szakadozni kezdtek; odahívták azért a másik bárka halászeit is és a két bárka csaknem elsüllyedt a halaknak száma és nagy súlya alatt...

Járom a határt. A sárgult kalászkok zizegve hajolnak meg az acélos magyar buzának súlya alatt; kévekőtelek szakadoznak, nagy, hosszú szekerek roskadoznak, aratásra szabadságot katonák, szöke orosz foglyok, deresfejű magyar parasztok verejtékeznek. Mikor látom mindezt: az áldást, mely rajtfekszik a magyar göröngyön, az a gondolatom támad, hogy Krisztus jár a magyar rónákon, a zizegő, sárga kalásztenger között és az ő lábnyomában ismét áldás fakad, mint egyszer a habokon, a Genezáreth fakó hullámain...

Letépek néhány buzakalászt, mint egyszer a tizenkettő, mikor Krisztussal a határban jártak. Piros pipacsok nyílnak és kék buzavirágok az aranykalászkok között és én mohón tépem a virágot, még magam se tudom, hogy minek is tépem. A buzatáblák fölött pacsirta dalol és én is csápongó szárnyakkal, nótázó szívvel járok a határban. Most ugarhoz érek, álmodó, merengő magyar ugarhoz. Fekete húmusza a magyar ugarnak valahogyan puszták forró homokjának tetszik. Mintha nem is a magyar ugaron járnék, hanem az evangéliumi pusztában, hová ötezer ember követte Jézust. Esteledik. Jézus pedig egybegyűjti tanítványait és azt mondja

nekik: «Szánom a sereget, mivel már harmadik napja követnek engem és nincsen mit enniök és ha étlenül bocsájtom el őket, kidőlnek az uton, mivel némelyek közülök messziről jövének.» A tanítványok azt javasolják, hogy bocsássa el a népet, hogy a falvakban és városokban eleséget vegyenek. Jézus azonban megkérdezi őket, mondván: «Hány kenyereitek vagyon?» A tanítványok a népnél mindössze öt kenyeret és két halat

Kenyérszaporítás.

találnak. Jézus pedig megáldja és áldásával megszorítja a kenyereket. Mindenkinek jut a kenyérből, mikor pedig már mindnyájan kielégítették éhségüket, Jézus megparancsolja, hogy szedjék össze a morzsákat, mire tizenkét kosár morzsa gyűlt össze.

Ezt a csodát kétszer említi az evangélium, kétszer elégítette ki Jézus a népnél éhségét.

Jézus azonban nem csupán kétszer áldotta és szaporította meg a kenyereket és elégítette ki a nép éhségét, hanem megteszi ezt évről-

Az öreg plébánia fiatal papja volt. Mögötte pedig nesztelen, csendet nem zavaró lépésekkel homályos árny suhant és állva maradt a térdeplő mögött. Árny, amelyet csak a lélek szeme lát, amelynek hangját csak a szív foghatja fel.

És beszélni kezdett a ködalak:

— Ismersz-e engem?

A pap némán bólintott és csak a lelke felelt.

— Ismerlek. Az újmisémen láttalak először. Vállamra fektetted kezedet és érintésed súlya majdnem a földre nyomott. Láttam a szemedet: velőmig vésődött éles pillantásod. Azóta mindig érezlek. Mögöttem vagy, amikor térdet hajtok az oltár előtt és mögöttem jársz, amikor a gyóntatószék felé indulok. Lesed a hangomat és a szemem pillantását. Arcomba nézel az iskolaterem ablakain át. Nagyon jól ismerlek, csak a nevedet nem tudom.

A ködalak közelebb simult a paphoz:

— Én a hivek tekintete vagyok. Ellenséged voltam és most testvéreddé lettem. Durván, körömmel vájtam a szived titkait, most a kezedhez simulok és megcsókolom azt. Megértesz, ki vagyok?

A pap nem-et intett.

— Nem értelek.

— Hát ide figyelj. Én vagyok a papnak terhe és keresztje. Én vagyok a papnak földi koronája. Én vagyok a ti kegyetlen boncolótok, aki kíméletlenül szegezi kését a sziveknek és veséknek. Én vagyok mégis az imádságra összetett kéz, aki áldást kér tirátok. Vannak papok, akik elkergetni akarnak és el szeretnének üzni haragjukkal: «Mit nézel rám, mi közöd hozzám? Míg rajtam a stóla, mögém szegődhetsz, nem bánom, azontúl pedig nincs közünk egymáshoz!» De hiába beszélnek, tőlem meg nem szabadulnak. Minden pap a primicia-ruhával magára veszi az én keresztemet és attól soha többé meg nem szabadul. És megint vannak, akik félnek és rettegnek tőlem. Minden pillanatuk vigyázat, hogy belém ne ütközzenek. Sejtéd már, ki vagyok?

A pap csöndeset sóhajtott és szelid szeme az oltárszekrényen függött:

— Sejtem.

— Még jobban elmagyarázom. Én vagyok üvege öreg pápaszemeknek, amelyeken át töpörödött anyókák szemsugara villan feléd az imakönyvek betűin keresztül, megnézni, hogyan mosolyogsz, hogyan hajtasz térdet, hogyan nyujtod nekik a Legszentebbet. Én vagyok reád nyíló kék szeme az iskolásfiúnak, aki utánozza hangodat, járásodat. Lornyon vagyok, amelyen át előkelő, cifra hölgyek pletykára éhes lelke szeretne hibát felfedezni benned. Kérgeskezű munkás összeráncolt homloka alól nézek feléd, hogy szived súgja-e, amit ajkad hirdet. Ifjú szivek fesslő,

7. Töreksem-e a mindennapi szentáldozás kegyelmével magamat mindinkább szabaddá tenni a bűntől, különösen főhibámtól?

8. Gondolok-e a szeretet főparancsolatára, melyet az Úr Jézus Krisztus az utolsó vacsorán adott és megőrzöm-e nyelvemet a szeretetlen beszédétől?

9. Iparkodom-e a mindennapi szentáldozás kegyelméért hálás lenni azzal, hogy imával, példával, szóval, üdvös és jó olvasmányok terjesztésével másokat is az Oltáriszentség gyakori vételére buzdítok?

10. Szívesen hozok-e áldozatot, önmegtagadást, hogy naponta áldozhassam és nem tart-e vissza az Úr asztalától gúny, vagy az emberek félelme?

Dr. W. P.

SALVE REGINA.

(Új fordítás.)

Üdvözlégy Királynőnk! Irgal-
masság Anyja,
Édesség és Élet! Üdvözlégy
Reményünk!
Tehozzád kiált fel Éva bús
magzatja,
Tehozzád sőhajtunk, kik szám-
üzve élünk.
Nézz, ügyünk Uvédője, irgalmazó
szemmel
E siralomvölgyre, zokogás
bonára, —
Melyből, ha kiszálltunk, más
jutalom nem kell,
Mínt hogy lelkeinket Jézus keble
várja.
Akit leborulva áldunk és imá-
dunk,
Ó mutasd meg Jézust, méhed-
nek Gyümölcsét,
Mikor az életnek végén Rád
találunk,
Irgalmas, szelíd Szűz, Édesség,
Regyesség!

Homor Imre.

Akik Őbenne hisznek

(Elmélkedés.)

TITOK borul az Oltáriszentségre, mélységes, lelkünk ismeretlen mélységeit is megindító titok. Nem lehet belátni e fölséges misztériumba, nem lehet felfogni s az átláthatlan fátyolt egy pillanatra is felfedni a tabernákulum drága kincse előtt, mely mindig csak rejtve, isteni titokzatosság ködös világába vonul félre előlünk. Nem úgy értem, mintha e mennyei kincsnek kápráztató volna a fénye, vagy mert a Felség érintésétől összeroppanna a gyenge teremtmény, hiszen csak kenyér a ruhája, egyszerűen fehér a színe, — hanem hogy mérhetetlen az áldás, mely belőle árad, hogy mindazok, kik esznek e kenyérből, érzik, hogy ez éltet, üdít, erősít, vigasztal, eligazít s a bizonytalan útvesztőben útmutató lesz. Érzik, hogy ebből a mélységes szentségből azok számára, kik hisznek Ő benne, «az élő vizek forrásai fakadnak».

Mert a léleknek is vannak forrásai, bővizű, kristálytisza forrásai, csak azután arra kell vigyázni, hogy poshadt vízzé, zöldszínű pocsolyává ne váljanak.

Hús források fakadnak a messze délen, napsütötte pusztában, sárga, forró, szomjas homok között. De, ahol e víz fakad a mélységekből, ott oázis támad, zöldelő füvek, hosszútörzsű, vékony pálmák emelkednek fel a földből a magasba, ágaikon nagy levelek terpeszkednek, mint árnyat adó szárnyak a fáradt utas fölé, ki tövükben megpihen.

Forrás fakad az alpesi hegyek ormai közt is s mint keskeny, csobogó kis patak csörgedez lefelé. Szakadékok, sziklák, darabos, éles, durva kövek állják az útját, de a kis patak csak elsiklik közöttük némán és csendesen s minél hosszabb lesz az útja, annál simábbra, fehérebbre mosogatja medrének formátlan kövecseit, annál tisztább lesz a tükre s ha rásüt a délutáni nyári napsugár kristálytisza vizére, mintha rávarázsolná az opál, a smaragd, a rubint ezerfélekép játszó, szinpompás fényét és akkor mintha csupa kirakott, fénylő drágakő verné vissza rajta kápráztatóan az égi szivárvány hétféle színét.

De nemcsak itt, hanem a lélekben is fakadnak források! Nemcsak a sivatag forrása támaszt életet a forró Szaharában, nemcsak az alpesi patak tükrét tisztítják szakadékok, sziklák nehéz akadályai, hanem ugyan-csak sziklák, hegyek, nehézségek, küzdelmek tisztítják meg a lelket is, feszítik meg erejét, fakasztanak belőle forrást, mely szintén szép, szintén kristálytisza, amelyen szintén fénylik a hétszínű szivárvány, de amelyre a sok szépet, a fehér tisztaságot egy türelmes, állhatatos harc után a Szentséges Szív rakja fel azok lelkére, akik hisznek Őbenne.

És ezt még egyszer ismétlem, akik *hisznek* Őbenne. Azoké a korona, akiknek lelkébe a hit véste bele kitorölhetetlenül az Ő szavait: «aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözülni fog». Lelkem is azt súgja és nem tudom elfelejteni folyton ismétlődő hangját, hogy szenvedésben, nélkülözésben, elfeledésben, kereszték földrenyomó súlya alatt is csak kitartónak kell maradnom mindvégig, mert azé a koszorú, azé a pálma, ki az utolsó percig, élte utolsó állomásáig hű és állhatatos marad.

Azért tudunk leborulni az Oltáriszentség elé is, mert itt is e folyton buzdító, jóságos Szív lakik. Azért megyünk reggelenként örömmel a szentáldozáshoz, mert itt ismételteti e Szentséges Szív az ő szavait, hogy el ne felejtjük. Aki nem zárja be szívét Őelőtte, aki mindig csak hallja és örvendve várja az Ő ígéretét, — óh, az itt nem fog csalódní, annak lelkéből az erények megszámlálhatatlan forrásai tűnnek elő s e források mélyében, mint a hegyi patak alján az átlátszó vízben a fürge ezüstszerű halacska, úgy úszkál és vonul végig mindenütt a Szent Szív kegyelme, hogy buzdítson, szeretetet gyűjtsen, életet teremtsen, mert mélységesen igaz az Ő szava: «Aki én bennem hisznek, azoknak lelkéből az élő vizek forrásai fakadnak!»

De kérdezheti valaki: és a *békesség*, lelki nyugalom a szenvedésben, az hol maradt? Mert hiszen épen ez hiányzik a küzködő lelkén, melynek beborult egén soha sem tud áttörni egy biztató fénysugár.

Aki az Oltáriszentség elé borul és mélyen, alázattal meghajtja fejét a szent ostya előtt, annak lelke a béke szigetén jár. Óh, itt szép világ van! Maga a Békesség Királya vezeti a hozzájutott lelket. Az ő országának útját virágok szegélyezik, zöldelő pázsit suhog el könnyű zizegéssel lábaik alatt, mindenütt friss, csobogó vizek öntözik a mezőt, itt mindig tavasz, hajnal van, szép kék az ég, melyen csak bárányfelhők rózsaszínű foszlányai uszkálnak nesztelenül, hogy még szebbé tegyék a Békekirály országát.

Igen, szép itt a világ! A szenvedésből, megpróbáltatásból itt mindenütt csak gyengeszirmú virág lesz, melynek nem a töviseit, hanem illatát érzik azok, kik odajöttek Őelője, az Oltáriszentség elé. Oh, mennyire jó itt Őnála, e sokat szenvedett Szívnel, mennyire jó itt tőle tanácsot kérni!

Ki tudná megmondani, mit érezhet a hitetlen, ki azt tartja magáról, hogy ő felvilágosodott és modern kor gyermeke, kinek mindene van, csak meleg szive nincs, kiben minden meghasonlott és örök bizonytalanságban vész el, s akit a kétségbeesés örültté tesz, mert az ő szobája ajtaján is kopogott már az élet könyörtelen hóhéra, ki megsebezte szívét ott, ahol legjobban fájt, mert elvitte tőle azt, kit legjobban szeretett. Hová fordul ő; kire most az élet keresztjének roskaasztó súlya szakadt, ki

SZŰZ SION ZENGD...

(Lauda Sion.)

Szűz Sion, zengd Megváltódnak,
Vezérednek s Pásztorodnak
legmennyeeibb éneked!
Minél hőbber, mennyeeibbet,
Főnségesbet, istenieibbet:
Hisz föl úgy sem érheted!

Égi Kenyér, kit dicsérünk,
Ki él, kiből mi is élünk,
Ítf az oltár szent trónján:
Ki kezéből magát adta,
Hisszük, valljuk: magát hagyta
Ránk a végső vacsorán.

Legyen teljes, legyen fényes,
Hangos, szent, vig és fenséges
Hitünk nyílt megvallása!
Mert emléknep van, szent násznap:
Ez aztalnak — az oltárnak
Ma lön alapítása!

Ez új husvét alapköve,
S az ó-husvét záróköve, —
Új szövetség, új Király:
Elmult minden, ami ó,
Nem árnyék ez, szent való,
Éj a naptól meghátrál.

Mit Krisztus olt végrehajta,
Teendőkül maga hagyta
Ránk maga emlékére:
Tana által kioktatva,
Az ostyát, bort változtatva,
Áldjuk világ üdvére.

Ezt hitünkbe pecsételte,
Hogy a kenyér drága teste
S a bor drága vére lesz:
Szem nem látja, ész nem érti,
De lángoló hitünk védi,
Mindennél magasabb ez.

A mit látunk, csak mutatja,
A mit mutat, nem láthatja
Az emberi semmisség:

Nem bor ez ítf, és nem kenyér,
De egy testben s viszont egy vér,
Egy mély titkos Istenség!

Ki veszi, széf nem szedheti,
Nem törheti, nem szegheti,
Két színben Ő egy egész;
Veszi egy, vagy veszik ezren,
Egy ép annyit, mennyit ezren:
Nem fogy, csak a szín enyész.

Érdemes és érdemetlen,
Úgyanazon egy vételben
Ez halált, az életet:
A jók veszik élet gyanánt,
Júdas-lelkek örök halált
Vesznek és iféletet!

Áldd az Urat az egészben,
Áldd az Urat minden részben,
S az ostyának törésében
Belked hitét meg ne törd!
Mi ítf törük, az csak mutat,
S nem törük, kif a szín mutat:
Áldd az Urat, áldd az Urat,
Áldja Őt az egész föld!

Ó angyali, csodás kenyér,
Mellyel e vándorúton él
Isten családja, — ebeknek
Vetni ezt — ó hífszegés!
Kit képekben a mult sejtett,
Mikor Izsák áldozat lett,
Pászkabarány, manna jelzett:
Ő égi részesülés!

Életkűtfő! — éltess minket,
Égi Manna! — táplálj minket,
Édes Jézus! Áldj meg minket,
És igazgasd lépteinket
Szent Atyád országába!
Még csak vándorúton járunk,
S már e porló szívbé zárunk ...
S ha e porló szívtől válunk:
Szent Szeretet! Szent Királyunk!
Végy szentjeid sorába. Amen

Nagyfalusy Lajos S. J.

A fizedik csapás.

1. «Mostan emlékezem az régi időkről.» A Fáraónak dacos, büszke döllyfét Isten tíz csapással törte le, melyet egyiptomi csapások néven emleget a világ. Mikor elviharzott kilenc sújtó csapás és a Fáraónak kemény, büszke fejét e kilenc csapás se hajlította le, Isten azt mondotta Mózesnek: Még egy csapást mérek Egyiptomra és a Fáraó elenged titeket. E hónap tizennegyedik napján minden családapá öljön le egy hibátlan bárányt, de csontját meg ne törje. A bárány vérével kenjétek meg az ajtó félfáját és gerendáját. A bárányt pedig süssétek meg és útra készen, bottal kezetekben egyétek meg kovásztalan kenyérral és zöld salátával. Én pedig éjfélkor elmegyek Egyiptom földjén és nem marad ház gyász és siralom nélkül. *A ti házaikat azonban, látván a vér jelét, megkímélem.*

A tizennegyedik nap éjjelén nem maradt egy ház sem gyász és siralom nélkül...

Most Európát is tíz egyiptomi csapás látogatja. Most a vizek ismét vérré változtak, a vizek, melyek a csatamezőket öntözik; most ismét csúf békák, csípő szúnyogok, mérges legyek leptek el mindent, amerre a háború fúriája őrvong és a tömeghalál kaszál; most megint marhavész ütött ki és a csatatereken halomban hevernek kidőlt lovak hullái és el-takarítatlan csontvázzai; most ismét mérges kelések és fekélyek: sajnó sebek borítanak számlálhatatlan néptömegeket.

Egyiptom termését zuhogó fergeteg söpörte el: most meg zivatar módjára zuhogó golyózáporban hull a nemzetek disze, virága; amit a zápor el nem vert, azt sáskajárás emésztette el Egyiptomban és most, a népek nagy tumultusában, amit el nem söpör a golyózápor, azt háborús nyavalyák halálos bacillusai ássák és emésztik. Egyiptom földjét három napig sötétség borította és most ismét sötétség borul a földre: a gyász sötétsége. Egyiptomban nem maradt egyetlenegy ház sem siralom nélkül és most vajjon találhatik-e egyetlenegy ház is, amelynek gyásza ne volna...

2. Gesszen földjét, ahol a választott nép táborozott, egyetlen csapás se érintette. Mikor az utolsó csapás sújtott Egyiptomra, Izrael fiait megkímélte Isten a vérnek láttára, a bárány véérért. És most ismét *a Bárány vére* az, mely a csapások elől menedéket nyújthat, vére egy Báránynak, melyet Keresztelő János Isten Bárányának nevezett, vére egy hibátlan Báránynak, mely fizikai és erkölcsi fogyatkozások nélkül való, melyről a próféta azt jövendölte: «Csontot ne törjétek Ő benne» és az evangéliumban azt olvasom, hogy «nem törték meg az Ő lábszárait»...

Ők másokkal akartak jót tenni. Ezek emberek voltak s mégis mily önzetlenek. A mi Alkotónk nem ember, hanem Isten, ki istenileg boldogít s a legnemesebb embernél is önzetlenebbül részesít minden jóban. Azt mondani, hogy a nap vágyódik egy gyertya fénye után — nevetséges. Azt mondani, hogy a tenger vágyódik egy vízcsepp után; Crösus, a 100-szoros milliomos, vágyódik a szegény ember fillére után — hihetetlen. Hát Isten, a végtelenül gazdag, vágyódnék az ember után? Nem, nem önmagát akarta gazdagítani, hisz' mindene megvan; hanem minket akar boldogítani, mert önmagunktól semmink sincs! «Én leszek a te igen nagy jutalmad!»

Milyen lesz ez a jutalom, milyen lesz ez a boldogság? A boldogság, melyet Isten ad, méltó lesz hozzá. Széchenyi 60.000 forintot adott, mert úri méltóságához ez illett. — Asvérus király az éjjel nem tudott aludni s előolvastatott a történet könyveiből, melyek följegyezték Mardocheus tettét, mellyel fölfedezett egy összeesküvést s megmentette a király életét. Mivel ezért még semmiféle jutalmat nem kapott, előhívatta legfőbb emberét s kérdezte tőle: «Mi történnék azzal, kit a király akar megjutalmazni?» S ő felelte: «Királyi ruhába kell öltöztetni, lóra ültetni, koronát kell fejére tenni s az ország első embere hirdesse: Igy tisztelik azt, kit a király meg akar jutalmazni». És most kérdezem: «Mi történnék azzal, kit az Isten akar megjutalmazni, boldogítani?» Ne feleljünk azt, hogy mikor az ember jutalmazásáról, boldogításáról van szó, akkor olyanról beszélünk, kit nem lehet egykönnyen kielégíteni. 1909-ben az a hír járta, hogy Coch és Péry felfedezték az északi sarkot. Egy újságcikk ezen tárgyról így fejezte be elmefuttatását: «De a tudomány nem áll meg itt. Ha nem lesz már ismeretlen pont a földön, akkor keres majd azon túl». Lám, saját esze rávezette az illető újságíró arra az igazságra, melyet az Egyház évszázadokon át hirdet s szent Ágoston oly szépen kifejez: «Nyugtalan a mi szívünk, míg csak tebenned meg nem nyugszik, Istenünk!» Mondjuk, hogy megismerték már az északi sarkot, átrepült az ember a szomszédos bolygóra, át a többire s mind-mind átkutatta és mégsem nyugszik. «Hát ezután mi van még?» — kérdi. Ez az ember, ki nem nyugszik meg a végesben, hanem csak a végtelenben. Ad maiora natus sum. Szomjúságot és éhséget oltott belénk Isten, azt ki is elégíti. Hogyan?

Ahol én vagyok, azt akarom, hogy ti is ott legyetek — mondja az Üdvözítő. — Isten asztalához vagyunk hivatalosak, hol az örök boldogság van terítve. A legfőbb Jó önmagát adja oda. Én vagyok a te igen nagy jutalmad. Ez a terv lebegett Isten előtt, mikor az Oltáriszentségben elhalmoz kegyelmeivel s a mennyországban boldogságával. Azt a boldogságot adja, melyet Ő élvez — ez a boldogság végtelen, tehát kielégít-

heti szívünket s csakis ez elégíti ki. Olyan a szívünk, mint az iránytű, mely mindig észak felé, Isten felé mutat. Ha kitérítik helyes irányából, akkor rezeg, nyugtalan mindaddig, míg az igazi célt nem mutatja. Tehát nem a gazdagság, nem az élvezet, nem a dicsőség az ember végső célja, mert ez mind olyan, mint a szappanbuborék, mely szétpattan, füst, mely elillan, árnyék, mely eltűnik. Ez mind nem tölti be, nem elégíti ki szívünket, hanem fölkelte a vágyat a nagyobb, a végső boldogság után, melyet a rozsa meg nem emészt, a molyok meg nem esznek, a tolvajok el nem lopnak. Ezt azonban a véges földön meg nem kaphatjuk, hanem csak a végtelenül boldog s így végtelenül boldogító Istennél. Ez az a boldogság, melyről az apostol elragadtatásában csak annyit tud mondani: «Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szívbe be nem hatolt az a boldogság, mit Isten azoknak készített, kik Őt szeretik».

«Mi a te rendeltetésed?» — kérdezte magától gyakran Isten hű szolgálója. És válaszolá: «A te rendeltetésed — a mennyben Istennel örökké uralkodni, az örök dicsőség koronáját viselni, soha el nem muló örömeidet élvezni! Csak egy szál köt még az élethez; jöjj, ó halál, vágd el e szálát, hadd jussak el az én Istenem kebelébe!»

Tudod-e már minő feleletet kell adni e kérdésre: «Hová mégy?» — «Introibo ad Altare Dei.» Elmegyek az Úr oltárához s kezdem élvezni a boldogságot, mely az örök életben folytatódik, de soha véget nem ér. «Én leszek a te igen nagy jutalmad!» Ezt elfelejteni nem lehet, ezt elfelejteni nem szabad. «Ad maiora natus sum!»

Kozelka Jenő.

❧ Királyi művészet ❧

AZ EMBER már a legrégebbi őskorban árult el művészi hajlamokat. Azokban a barlangokban, melyeket nemrégiben fedeztek fel, az őskori ember csontmaradványai közelében festményekre, sőt szoborművekre bukkantak. A zene, a dal oly régi lehet, mint maga az ember. Bizonytalán már Ádám is utánozta a paradicsom dalostorkú madarainak énekét és már Éva is hangos dalban nyilvánította örömét első boldogságának napjaiban.

Később még többre vitte az emberiség. Egyiptom művészeti emlékei arról tanuskodnak, hogy izlés és ügyesség már réges-régen nagy mértékben megvolt az embereknél. Babylon, Ninive hatalmas építkezései nagy méreteikkel, dús pompájukkal nagy művészeti rátermettségről tesznek tanúságot már a történelmi kor kezdetén. Hát később Hellas, Róma

műremekei? Magasra szárnyalt az emberi lélek, mikor ezeket létrehozta. Gyönyörű festmények, szobrok, remeknél-remekőbb épületek, zenedarabok és színelőadások voltak azok a gyöngyök, melyeket az emberben létező művészi tehetségek oly pazar bőségben már e régi időkben is létrehoztak. Később mindez még hatalmasabb arányokban fejlődött. Elég, ha a középkori dómokra, a renaissance utólérhetetlen műremekeire utalok.

Napjainkban — sajnos — a művészetek hanyatlottak, legalább sok művész a formaszépséget, az eszmei tartalmat elhanyagolta, aminek az lehet az oka, hogy hitetlenségükben épen attól a forrástól távolodtak el, mely a művészetet önti az emberi lélekbe, szóval a legnagyobb művésztől, az Istentől. Igen, Ő a legnagyobb művész! A legnagyobb festő, minden színnek, alaknak tervezője és megteremtője, minden zenének létrehozója, minden eszmei tartalomnak, külső formának, testi és lelki adományoknak egyedüli oka és adományozója. Ő teremté a művész lelkét, mely a műveket kigondolja és kezét, mely alakba önti a kigondolt eszmét. És mint legfőbb művész, a művészetek elsejét, a legkirályibb művészetet műveli elsősorban: a lelkek kialakítását és megépítését.

A Szentlélek Isten az, ki ezen művészetnek isteni Mestere! De, kik az Ő segítőitársai, művészetének tanítványai, mintegy jobbkeze az isteni művésznek? A papok, a katolikus felszentelt áldozópapok! Ők alakítják, nevelik, csiszolják, formálják az emberi lelkeket, e csiszolatlan gyémántokat, hogy méltóvá váljanak az isteni művész örök lakhelyének ékítésére.

Nagy, hatalmas uralkodók a lehető legdiszesebb palotákban laknak. Kiválogatják, összegyűjtik a legnagyobb művészek remekeit, szobrokat, festményeket, szobaberendezéseket és azokkal ékítik a palota szép termeit. Rút, selejtes, izléstelen tárgy nem foglalhat helyet diszes királyi palotában. Rút, bűnöktől eltorzított, aljas szenvedélyekkel beszennyezett emberi lélek sem kaphat helyet a leghatalmasabb uralkodó, a királyok királyának örök lakásában. De van mód, hogy a legutálatosabb, legpiszkosabb emberi lélek is megtisztuljon és megszépüljön. Ennek a nagy művészetnek a mestere — mint mondtuk — a Szentlélek Úristen és az Ő szolgálatában a felszentelt pap, ki a penitenciatartás szentsége által tisztára mossa a legundokabban szennyes lelket is. Hogy pedig odakerüljön az ilyen lélek saját akaratából azon helyre, melyben megtisztítja őt Krisztus vérének érdeme által a lelkiatya, arra szolgál a papnak egész működése. A szentmise engesztelő, kérő ereje által lehozza az emberiség számára a Mindenható segítő malasztjait, az isteni ígének hirdetése, a prédikáció által fölvilágosítja, megpuhítja az emberi lelkeket, hogy alakíthatóvá váljanak az égi művész számára.

Boldog Alacoque Margit ajánlja irataiban, hogy olyanok legyünk, mint a festő vászna, mielőtt festeni kezdi az a festményét: teljesen tiszta, folttalan, hogy az isteni művész tetszése szerint fessen reá, amit akar.

Michelangelo egyike volt a legnagyobb szobrászoknak, tán a legnagyobb valamennyi között. Remekszép szobrokat alkotott, de miképen? Előbb kigondolta, kitervezte a lelkében, aztán sárból megmintázta, végül márványból kifaragta nagy fáradsággal önmaga, vagy tanítványai segítségével. Vésővel, kalapáccsal, simító eszközzel fúrták, faragták, esztergályozták a kemény márványkövet, míg magára öltötte azt a formát, melyet a művész teremtő géniusza kitervezett, megalkotott számára.

Az isteni művész is gyönyörű szépre tervezi az emberi lelket, de nem mint holt anyaggal, sárral, kővel bánik vele, hanem mint önálló, lelkes teremtménnyel, ki önmaga is közreműködik művészeti szépségének megalkotásában. Szép akar lenni és tökéletes? Oda kell állnia ez isteni művész elé és átadnia magát: itt vagyok, alkoss, teremts belőlem remeket a te mennyei palotád számára, sőt én is minden erőmmel közreműködni akarok e munkád sikeres létrejövételében. És az isteni művész nagy örömmel és kedvteléssel vállalja a művészeti ténykedést. Itt csiszol, ott farag, idomít, alakít, míg a legnagyobb műremek, a tökéletesen szép emberi lélek kiformalódik. Ha durva rögöt, hitvány sarat adunk át kezébe, Ő legfinomabb márvánnyá, legtisztább arannyá változtatja át, ha akarja. Hiszen Kánában a mosakodásra szánt ciszternavizet átváltoztatta legfinomabb borrá. És mint a művész gyönyörködik saját művének tökéletességében és örvendve örvend, ha műremeket alkotott, úgy a mindenható Isten is örvend művének: «és látá Isten, hogy jó!» A tökéletes Isten csak a tökéletes szépben gyönyörködhetik.

A királyi és császári kincstárakban remek ékszereket, mogyorónyi nagyságú gyémántokat, rubintokat és egyéb drágaköveket láthatunk, melyek olyan szépek és remekek, hogy utána, ha az ékszerészboltok kirakatait nézzük, aprónak és selejtesnek látszanak az ott kiállított drágakövek.

A királyok égi fejedelmének kincstárában is remeknél-remekőbb drágakövek ékeskednek, angyali lelkek és a dicsőültek lelkei, melyek «ragyognak, mint a nap». A művészetek művészete az ilyen drága, ragyogó emberi lelkek kicsiszolása és az isteni kincstárba illő remekművekké való alakítása. Ezen művészetnek pedig Isten után a papok a mesterei. Milyen nagy művészet is azt a durvaságra hajló, romlott emberi lelket az erényesség legmagasabb fokára emelni! Olvashatjuk hit-hirdetők jelentéseiből, hogy a pogányság még az anyai lelket, ezen oly gyöngédséggel telt aranyedényt is undokságok szennyével, kegyetlen,

gyilkos indulatokkal tölti el. Csak a kínai anyákra kell gondolnunk, kik leánygyermeküket kiteszik az utcára, hogy éhen vesszenek. A sziget-tengeren lakó anyákra, kik kövek közé szorítják szétzúzás végett gyermekeik fejét és a sertéseknek adják magzataik testét ededelül. De a régi rómaiak sem voltak különbek, kik a tarpéji sziklákról vetették le a terhükre vált csecsemőket.

A gonoszság és szívtelenség ezen legalsó fokáról oda emelni az emberi lelket, hogy önfeláldozással, önmegtágadással még önmagát is áldozatul adja mások javáért, ez olyan művészet, melyhez csak a Szentlélek ért és valóban büszkék lehetnek reá a papok, hogy ők elsősorban munkatársai ezen isteni művészi munkában. Ami az ékszer, a legragyozóbb drágakő, a legremekebb festmény, szobor, vagy egyéb művészeti remek a földön, az az égben az emberi lélek tökéletes szépségében... Ne csüggedjen tehát az Istentől papi méltóságra hivatott lélek a művészetek e legszebbikének, de legnehezebbikének is gyakorlásában! Amint a földi királyoknak dolgozó művészek hirnevet és jutalmat aratnak, százasorosan inkább az égi király számára fáradó lélekművész. És mint a földi remek elkészítői boldogok műveiknek elismerése által, ők is boldogok lesznek. Csak azzal a különbséggel, hogy amazok jutalma, elismerése csak néhány évtizednyi időre szól, a mennyei Úr számára fáradó milliárdnyi milliárd éveknél több időtartamra szóló jutalmat kapnak, melyben nem kis értéket képvisel a művészettel kicsiszolt, kialakított lelkek végtelen boldogsága, kik az ő fáradozásuk által lettek Isten lakását ékítő remekekké.

Szentmihályi József.

Hozzászólás a sajtókérdéshez.

GUTENBERG találmányának messzire kiható eredményeit és következményeit csak ma, a XX. században szemléljük a maga teljességében. Hogy mit jelentenek manapság a sajtótermékek az emberiség szellemi életének kialakításában, arra szinte felesleges a világot nyitott szemmel járó ember figyelmét felhívni. Hisz csak magunk közé kell tekintenünk s felismerjük ebben és abban a jelenségben is, az emberek csaknem minden szavában a sajtó hatását. Az emberek felfogása, nézetei nemcsak a temperamentum és nevelés folyamán, de igen nagyrészt a nyomtatott betűkéi.

Hogy ennél fogva a sajtó ügye fontos, figyelemreméltó ügy, az nemcsak ebből a sajtónak az egyes emberre gyakorolt hatásából követ-

kezik, hanem, mivel a társadalom, az állam egyénekből áll, azért az államra és társadalomra nézve is nagyjelentőségű a sajtó milyensége. Mert nem mindegy, hogy forradalmár, elégedetlenkedő, hazát, vallást gyűlölő, vagy ezek iránt közömbös polgárokat nevel a sajtó, vagy pedig józan, munkás, tekintélytisztelő honpolgárokat. Egy francia forradalom, vagy a perspektíváiban még borzalmasabb mostani világháború aligha indult volna meg a sajtó izgatása nélkül. Minthogy ilyen, egy egész világot átforgató ereje van a betűknek, a legnagyobb lelkiismeretességgel kellene a sajtó ügyét kezelnünk. De — sajnos — a rossz irányzat a jó ellen folytatott küzdelmének színteréül, eszközeül ma éppen a sajtót választotta, felismervén annak feltétlenül biztos hatását.

Jól meg kell ezt érteniök azoknak, kik a jót, az emberiség nemesedését óhajtók táborában akarnak lenni. De a megértés nem elég, mert az ellenség sem elégszik meg azzal. Felhasználja előnyös helyzetét: az ember romlott természetét, kényelmes, felelősségtelen életvágyát s ennek szolgálatába szegődik. Könyvekben, folyóiratokban, napilapokban az érzéki emberhez szól s mert a korlátlan, szabados, élvezetet kereső életberendezés feleslegesnek látja a közös eredetű, nyelvű emberek egymáshoz való vonzalmát, ősi földjük, multjuk szeretetét s egyszersmind esküdt ellenségét látja az élet súlypontját a másvilágra helyező kath. Egyházban, azért kifigurázza a hazaszeretetet s gyűlölettel támad Krisztus intézményére, a kath. Egyházra. Az ellenfél azonban okos. Szenvedélye ugyan igen gyakran álarc nélkül, leplezetlenül rohan neki a bosszantó akadályoknak, de legtöbbször megőrzi hidegvérét s igen ügyesen a sorok közé rejtve adja be a mérget. Ez természetesen inkább a napilapokra szól, mert a hamis filozófia, az elferdített történelem tudomány néven, az erkölcstelenség szépirodalom cégére alatt rombolhat az emberek lelkében.

E tények mellett nem haladhat el közömbösen az, aki nem akarja, hogy embertársa az igazi elégedettség feltételét, a csapások idején egyedül vigasztalást nyújtó hitet s a hitet támogató erkölcsöt elveszítse.

Nehéz munka azonban az ár ellenében úszni. Az ellentábor kedvező helyzetét fokozza az anyagiakban való bővelkedés is, ami egyik legfontosabb tényezője az életképes sajtó megteremtésének. Megnehezíti a jó sajtó létrejöttét az anyagiakon kívül az a körülmény is, hogy a katolikusok jó része nem érez lelkiismeretfurdalást a vallását, erkölcsét meggyalázó irat olvasása miatt, mert észre sem veszi, vagy közömbösen túlteszi magát rajta.

Kevesen vannak azok a megalkuvást nem ismerő lelkek, akik feltétel nélkül utasítják vissza a rossz sajtóterméket, amire egy francia úrinő adott szép példát, kinek fia nagyon fontos, életbevágó vizsgát

— De néha vannak még szabad, értelmes percei és nagy a veszély,

— Ugyan menjen azzal a babonával a huszadik században.

— Az Isten minden században él... ez nem babona.

Az orvos vállat vont.

— Bánom is én, ha már egyszer olyanok... olyanok...

Nem találta meg hamar a kellő kifejezést, aztán eszébe jutott többi betege...

— Már mennem kell... de azt mondom: tejnél, levesnél egyebet ne adjanak neki, különben vége...

— Tejnél?... Levesnél?... A jó asszony bámészan nézett a tudós orvosra. Már azt akarta kérdezni: és a szent ostya? Nem fog neki ártani? De csak nem kérdezte. Nem árthat az! Hiszen maga az élet, az egészség Ura van benne: az a leghathatósabb, legjobb orvosság! Fölvirágozta az asztalt, tisztába tette a beteget, kinek kissé visszatért az eszmélete.

— Anyám! — sóhajtotta — kit vársz?

— Az Urat... a mindenható Istent... Szolgája mindjárt elhozza neked.

— Nekem, anyám, nekem? Ó, nem tudod... nem tudod...

— Mit nem tudok?

— Hányszor megbántottam, hányszor megtagadtam... Ó, a mostani világ a legnagyobb, leggonoszabb rabló: az Istent, a hitet rabolja el...

De mire a pap megérkezett, a beteg is megnyugodott. A láza emelkedőben volt, de még az eszmélete nem hagyta el. Elég érthetően meggyónt, csak mikor a szent ostyát nyújtotta neki a pap, akkor sóhajtotta:

— Uram... Judás voltam! Nem... nem érdemlem...

A pap szeliden biztatta:

— Ne féljen... aki úgy gyónt, mint ön, az nem Judás... és ajkára tette a Legszentebbet...

Mikor elment a pap, lázálmok vettek rajta erőt, de már nem halálhörgéseket, ágyúk dördüléseit hallotta, hanem angyalok énekét...

Másnapra csökkent a láza, harmadnapra még inkább. Az orvos csak bámult... Úgy látszik, a hit, a vallás is rendelkezik csillapító eszközökkel!... Egész más szemmel kezdte ő is nézni azt a szép Mária-képet a beteg ágya felett.

Két hét múlva már a kis kertben, a ház előtt élvezte a nap jótékony melegét a beteg. Az ujonnan visszatért, visszakapott életerő vidám hangulatba ringatta, csak azon bosszankodott, hogy még mindig nem ehetett semmi táplálóbb ételt, csak pépeket, levest, lágy tojást és ilyesmit.

Tréfásan zsörtölődött az orvossal:

— Ejnye doktorkám, hát még meddig fogok ilyen lőréken, ilyen pépeken élni? Hiszen nem vagyok már beteg.

— Hja, kedves fiam, millió és millió bacillusnak adott hajlékot belső részeiben, melyek alagutakat, meg barlangokat fúrtak a beleiben, úgy hogy azoknak a fala még most is itt-ott vékony, mint a hártya. Jaj volna, ha valami keményebb anyag kerülne beléjük!

— Milyen kellemetlen! Éhes vagyok, mint a farkas és nem szabad ennem.

— Hm... minek szedte fel Bukovinában a sok fertőző csirát... és még haza is hozta őket, hogy rövid szabadsága alatt megbetegedjék! Bár másrészt jobb, hogy itt lett beteg, mert úgy, mint édesanyja ápolta, nem ápolta volna senki.

— Anyám angyal — mondta a fiatal lábbadozó mosolyogva — de nézze csak, a világról se ád mást olvasni, mint hitbuzgalmi lapot... hogy más felizgatna... no de ilyet!

— És persze ön únja a hitbuzgalmi lapokat?

— A modern, túlon túl paprikás olvasmányok után, melyekhez szokva voltam...

Az orvos elgondolkozva nézett maga elé... Utolsó időben igen megváltozott sokban a gondolkodása... főként betegének váratlan meggyógyulása folytán.

— Tudja, kedves fiam, úgy látszik, maga a szellemi koszttal is úgy van, mint az anyagival. Alaposan meg volt fertőzve az érzékiség és hitellenség bacillusaival és olyan lett a lelke, mint a tifuszbeteg teste: forró lázaktól égett. Most már egészséges kezd lenni, de még erőteljesebb, igazi vallásos kosztot nem bír el, majd idővel... ha teljesen meggyógyul...

— Ó, doktor úr... így megváltozott ön? Azelőtt másképp beszélt!

— Kedves ifjú barátom... az Isten nagyobb orvos, mint én... meggyógyított.

Antal Margit.

«Óhajtom, hogy az Oltáregyesületet lehetőleg minden plébánián megalakítsák a lelkipásztorok. A tagok nem vállalnak vele más kötelezettséget, minthogy nevüket a társulat törzskönyvébe beirassák, havonként egyórai szentségimádást végezzenek s a szegény templomok felsegítésére alamizsnát — legalább havi két fillért — adjanak. Ezzel szemben szinte kiszámíthatatlan az a lelki haszon, amely a jólvezetett Oltáregyesület révén a hivekre háramlik.»

(A bibornok-hercegség 1914. évi márc. 10-iki körleveléből.)

IRÓDALOM

Pehm József: *Az édesanya a vallás, társadalmi kérdés és költészet tükrében. Öt művészi illusztrációval. Budapest, 1916. Ára 3 korona.*

Az édesanyáknak bizonyára megdöbben a szívük, mikor a könyv címét olvassák és sok mélységes gondolatral, új elhatározással és lelki világossággal telik meg, ha elolvassák. Olyan könyv ez, amelyet az édesanyáknak mindig asztalukon kellene tartaniok és visszafutniok hozzá, ha «eszményi magasságba emelt életcéljuk» útjában erőre, jótanácsra, vigaszra, a természetfölötti szempontok új kivilágosodására, az erős szeretet új fellobbanására van szükségük.

A szerző rajongó szeretettel beszél az anyáról, a család papjáról, akitől ő, a pap, meg akarja tanulni, hogy «drága a lélek, érte nem sok bármily nagy áldozat». Szent előtte az anya hivatása, hiszen «életcélja küzdeni másokért és a mások kiküzdött boldogságában keresni a magáét». De az anyai szeretet többet jelent előtte, mint az anyai ösztön és természetes érzelmesség. Eszményképül az «erős asszonyt» állítja fel, aki «férfiasan cselekszik s kinek szive erősséggel töltekezett». Arról a szeretetről ír, melyben a vallás megtisztítja az ösztönt, amely «szinte páratlan eréllyel lép fel», és «legyőzi a gyengéd anyai érzelmeket». Mily fontos és mily időszerű manapság nemcsak az *édes*, hanem az *erős* anyáról is írni, arról az anyáról, akiről a Szentírás azt mondja: «A fiát szerető fenýíti, hogy végre öröme legyen benne».

Hévvvel támadja azokat, «akiknek nem kell az édesanya». A mai anyaellenes, feminista és házasságellenes törekvések szánandó alantosságát annak az érzelemnek a fényében mutatja meg, melyet az anyák, a «nagy lények» gyönyörű célja, fölséges küldetése vált ki belőle.

Sok gondolatot ad az anyáknak arra vonatkozólag, hogy miként kell vallásosságra és idealizmusra nevelniök, de kiemeli azt is, mily jutalma és ereje viszont a vallás az édesanyának. Erős meggyőződése, hogy az emberiség sorsa az anyák kezébe van letéve.

De a könyv írója — helyesebben mondhatnók talán: költője — nemcsak a szívét, hanem szellemét is igyekezett műve kellő megírására minél alkalmasabbá tenni. Jóformán minden lap tanúskodik nagy olvasottságáról. Sokat tanult a tudósoktól és költőktől, különösen Bougaud és Eötvös br. hatása érzik meg írásán. Nem tartozik jótulajdonságai közé, hogy itt-ott a szívét az esze fölé hagyja nőni; az ellenfeleket néha inkább lehordja, mint megcáfolja és ha mélyebb, bölcséleti kérdések előtt állana, az érzelem szárnyaival röpi át a mélységeken. De hiszen nem filozófusok, hanem anyák számára ír és bizonyos, hogy a mélyen *érző* író gondolatai nagy

hasznot hoznak majd azoknak a fiatal lányoknak, akik inkább *feleségek*, mint *anyák* akarnak lenni, vonzó képben mutatja meg az édesanya ideálját és az *édesanyákat* megtanítja *erős*, hitből táplálkozó, szent édesszere-tetre. Nagy elterjedést kívánunk a könyvnek és eszméinek.

Szikla Szilárd dr.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

A Jézus Szíve-körmenet. A *Buda-pesti Országos Központi Oltár-egyesület hadikórházában ápolt ka-tonák* július 2-án a Jézus Szíve-templom fényes processziójára egy század békelétszámát meghaladó számban, oltár-egyesületi éremmel mellükön, fehér zászló alatt vonul-tak ki és mint mindenkor, e fényes demonstrációban is imponáló, ko-moly magatartásukkal vonták ma-gukra a figyelmet és áhítatukkal mély hatást keltek.

A *Virgo Reparatrix-kongregáció tagjai* a József-utcában gyülekeztek zászlójuk alá. Tömött soraik és épületes buzgóságuk felejthetetlen prédikációnak hatásával hatott az utcára és a közönségre.

A *budapesti Eucharisztikus Szö-vetség* a Jézus szíve-templom nagy körmenetéhez fehér lobogóval, te-kintélyes számban csatlakozott.

A zászló mögött, melynek szalag-jait talpig fehér ruhában négy apró levante hordozta, az Eucharisztikus Szövetség fiúcsoportja haladt, őket követték a szövetség fehérruhás, fátyolos leányai. A körmenet alatt, mely két városnegyednek utcáit járta meg, az Eucharisztikus Szö-vetség dicséretes rendben alkalmi énekeket énekelt. A szép és hatá-sos processzió a szövetség tagjaira mély és felejthetetlen benyomást tett.

Az *Eucharisztikus Szövetség Orsz. Igazgatósága* a szövetség tagjaival levélben közölte szentséges Atyánk-nak, XV. Benedekpápanak rendeletét, mellyel július 30-ára a gyermekek közös szentáldozását rendelte el. A Szentatya óhaját a budapesti Eucharisztikus Szövetség tagjai nagy számban követték.

«Merem állítani: ha a hit nem tanítana arra, hogy Téged az égben szemlélni még nagyobb öröm, sohasem tartanám lehetségesnek, hogy ott van nagyobb boldogság annál, amelyet érzek, midőn Téged szeretlek az Oltáriszentségben.»

P. Cohen Hermann.

KIMUTATÁS.

Az 1916. évi kiállításra ajándékoztak, illetve dolgoztak : San Marco hercegné 1 fehér kazulát, 1 zöld kazulát ; Eszterházy Mária hercegnő 1 fehér kazulát ; gróf Wenckheim Béláné 1 vörös kazulát ; gróf Cziráky Lujza 1 piros kazulát ; Kállay Béniné 1 fehér kazulát ; Hergerth Szeréna 1 pluvialét ; Journet Anna 1 fehér kazulát ; Jungmayer Mihályné 1 piros kazulát ; Bálint Mária Czeglédről 2 piros és 1 fehér kazulát ; Hauser Margit 1 fehér kazulát ; Kainer Irma 2 fehér Boromeus kazulát, 1 pluvialét, 4 fehér kazulát, 1 zöld kazulát ; Kainer Ilka 1 fehér kazulát, Barabás Mária 1 piros kazulát ; Vaszkó Györgyné 1 piros kazulát ; Burdet Eugénia 1 fehér és 1 zöld kazulát ; Madaras Józsefné 1 fehér kazulát ; özv. Leiner Mihályné 1 fehér kazulát ; Brauch Jánosné 1 humeralét és 1 stólat ; Turossy Anna, Aigner Anna és Peholz Anna 1 piros Boromeus-kazulát ; Szilágyi Lajosné 1 fehér kazulát ; Peholz Anna 1 piros kazulát ; Haasz Emilia 1 fehér kazulát ; Tiefenbeck Irma 1 stólat és 1 ciborium-köpenykét ; Scheiling Anna 1 humeralet ; Brauch Jánosné 1 pluvialét ; gróf Szapáry Emma, özv. Leiner Mihályné, Brauch Jánosné, Madaras Józsefné és Berger Gizella beteglátogató burzákat ; gróf Csekonics Endréné 12 albát ; gróf Wenckheim Frigyesné 12 albát ; gróf Győry Teréz 12 albát ; özv. Heinrich Ferencné 12 albát ; gróf Almásy-Cziráky Erzsébet 12 karinget ; Felmayer Vilma 12 karinget ; Kraemmer Gézáné 12 karinget ; Tihanyi Béláné 12 karinget ; Hammermüller Karolin tanítónő Alistárlól 2 alba-fodrot, 60 pallát ; Nemes Károlyné 4 cingulust ; Dvorzsák Vera 4 ministráns inget ; Skerlecz Cara bárónő 1 alba-fodrot ; Éberling Józsefné 1 alba-fodrot ; Metz Mária több horgolt csipkét ; Martinovich Elekné, Gervay Lujza, Winkler Mária, özv. Heinrich Ferencné, Kainer Irma, Kainer Ilka, Varga Pálné, Bálint Mária, Köszter N.-né, Scholz Róza, Erdős Józsefné, Taith Tamásné, özv. Várady Elekné, dr. Kendi-Finály Gáborné, Szapáry Emmy grófnő, gróf Somssich Béláné, báró Révay Simonné, Balla Lászlóné, Schönhorn Anna, Friesz Károlyné, Delles Mária és Turossy Anna csipkéket ; Wunder Szidónia, özv. Szartorius N.-né és Zárday Józsefné kézelőt albára stb., özv. Marjai Károlyné, Szafranszky N.-né, Gervay Gizella, Vizgula Mária, Gradl Anna stb. a templomfelnemű (alba, corporale, purificatorium, lavabo stb.) varrásánál segítettek.

1915. június hóban befolyt adományok. Steiner Mártonné 20 K, özv. Tüll Jánosné 10 K, Bazilik Piroska 10 K, Névtelen 10 K, Paulus Józsa 2 K, Paulus Teréz 2 K, Bakonyi Márta 2 K, Szabó Borbála 1 K, özv. Fülle Vilmosné 4 K, Kovács Anna 2 K, Kípczó Máténé 1 K, Bádi Józsefné 1 K, Potral Anna 1 K, Kovács Károlyné 1 K, Georgi Mária 2 K, özv. Takáts Elekné 2 K, Orva Anna 1 K, Polák Istvánné 7 K, özv. Tóth Benőné 4 K, Zsenkó Ferencné 1 K, Stiaszni Szilveszterné 2 K, Szögi Franciska 2 K, Kusnyi Antalné 1.20 K, Kiss Helén 2 K, Gábrriel Andrásné 50 fillér, Gábrriel Mária 50 fillér, Rákóczi Magdolna 2 K, özv. Millán Károlyné 24 fillér, özv. Széchényi Józsefné 2 K, Kálmán Elvira 1 K, Kocsi Anna 1.40 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által : Hieger Cecilia 8 K, Száraz Jánosné 4 K, Soldát Béláné 1 K, Schöberl Ferencné 1 K, Amonn Ferencné 1 K, Rákossy Györgyné 2 K, Luip Lajosné 2 K, összesen : 19 K, Nagysároi tagok 5 K, Breitner Eleonora

12 fillér, Hohl Mária 12 fillér, Horváth Margit 60 fillér, Kiss Emilné 2 K, Koskovic Ignácné 4 K, Ékessy Mátyásné 2 K, Feith Tanásné 2 K, Huber Miklósné 1 K, Zakariás Károly 50 fillér, Zakariás Károlyné 50 fillér, Friesz Károlyné terjesztőnő által : özv. Weisz Jánosné 3 K, Weisz Róza 3 K, özv. Schillinger Gyuláné 10 K, összesen : 16 K, Porpáczy Rózsa 2 K, Sárváry Mária 2 K, Fekete Teréz 60 fillér, Dezső Józsefné 1 K, Haas Erzsébet 1 K, Szakács Károly 1 K, Herz Dóra 2 K, Negyedi tagok 10 K, Pelle Józsefné 2 K, Höger Lajosné 3 K, Huszárik Anna 2 K, Svaier Jánosné 2 K, Bracharz Stefánia 50 fillér, Svaier Julia 2 K, Déghy Mátyásné 2 K, Robéli Albertné 6 K, Nagy Lászlóné 2 K, Lőrinc Ilona 1 K, Szalassy Lujza 40 fillér, Bakó Róza 50 fillér, Bakó Mária 50 fillér, Szombathely egyházmegyei tagok 18 K, Glockner Anna 2 K, Turai Julianna 1 K, Tekeres András 50 fillér, Tekeres Zsuzsanna 50 fillér, Fries Gertrud 1 K, özv. Bacsi Istvánné 4 K, Takács Mihályné 2 K, Nagy Pál 2 K, Ebedeczi tagok 68.80 K, Pete Mária 2 K, Novák Márton 4 K, özv. Domján Istvánné 2 K, Fleinik Gusztávné 2 K, özv. Lafrankó Jánosné terjesztőnő által : özv. Lafrankó Jánosné 50 K, özv. Lafrankó Istvánné 10 K, Lafrankó Erzsébet 4 K, Lafrankó Gyula 4 K, Szemere Árpádné 4 K, Hulitius Károlyné 4 K, Jahn Józsefné 8 K, Waigand Ferencné 10 K, Hulitius Jahn Gizella 8 K, N. N. 4 K, összesen : 106 K, Hajjek Teréz 60 fillér, Dérer Mária 1 K, Pápai Matild 40 fillér, Hosz Anna 50 fillér, Málnási Anna 40 fillér, Móro Ida 40 fillér, Fürdős Ilona 60 fillér, Horváth Irén 60 fillér, Kállai Mária 40 fillér, Sásdi Lenke 40 fillér, Sásdi Mariska 40 fillér, Lafrankó Etel 60 fillér, Málík Anna 30 fillér, Molnár Erzsébet 40 fillér, Vil Sándor 12 fillér, Mártyán József 2 K, Mangur Károly 1 K, Farkas Andrásné 60 fillér, Baller Juliska 2 K, Stefanits Irén 1 K, Kállay Béniné 12 K, özv. Anda Mártonné 80 fillér, özv. Horvát Györgyné 80 fillér, Seri Anna 1 K, Leri Mari 1 K, Tóth Károly 1.80 K, Takács Mária 1.40 K, Alajos Teréz 1 K, Möller Krisztina 1 K.

Felelős szerkesztő : **Horváth Rezső.**

A «Jézusom Örömom» c. havi folyóirat (az Örökimádás testvér-lapja, az eucharisztikus gyermek és ifjúsági szövetségek hivatalos közlönye és kedvence) megjelenik havonta 10.000 példányban, ami minden kritikánál szebben beszél. Ára példányonként 6 fillér, egy évre 1 korona. Tömeges rendelésnél a bélyegköltés is megtérítendő. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

OBERBAUER A. UTÓDA **BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám**

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167-34.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egyes példány	—25
„ „ „ teljes évl. utolsó	3.—
„ „ „ „ régebbi	2.—
Oltáregyesületi Útmutató	1.80
„ „ Vezérkönyv kötve	—60
„ „ „ füzve	—40
„ „ felvölteli füzet	—06
„ „ érem ezüstkivitelben	2.60
„ „ „ aluminiumból	—90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A.	—50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömm folyóirat előfizetés egy évre	1.—
„ „ „ „ egyes példány	—06
Jézusom Örömm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	4.—
„ „ „ „ bőrk. aranyv.	3.50
„ „ „ „ „ vör. vág.	2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér Lilium	—10
Eüch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—34
„ „ „ „ „ szalaggal	—40
„ „ „ „ „ ifjak és leányoknak szalaggal	—50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—04
„ „ „ „ „ 100 drb	3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvétellel):

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	6 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal	8 „ — „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	10 „ — „

Japán papíron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás	5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	7 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 „ 50 „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	10 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „ — „

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. Igen tetszetős új kiadás.

K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:

Vászonkötés	2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, arany metszet	3 „ 50 „
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet	3 „ — „
Borjúbőr, arany metszet	5 „ — „

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	8 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	9 „ — „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre füzve	6 „ — „
Bőrkötés, bindre füzve, vörösvágás, tokkal	8 „ 50 „
Bőrkötés, bindre füzve, aranyvágás, tokkal	10 „ — „
Borjúbőr, bindre füzve, aranyvágás párnázva, kazettával	15 „ — „